

РЕШЕНИЕ

№ 6593

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 153 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ

при участието на секретаря НЕЛИ М. ШАРКОВА
като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ Гражданско дело № 20231110157190 по описа за 2023 година

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване по отношение на ответниците Г. Т. Т. и С. Н. Т., че дължат на ищеца разделно при квоти 1/6 за Г. Т. Т. и 5/6 за С. Н. Т., следните суми: 56,10 лв., представляваща дължима главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от 01.05.2019 г. до 31.08.2019 г., ведно със законна лихва от 02.03.2023 г. до изплащане на вземането и 14,03 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 15.09.2020 г. до 17.02.2023 г., които суми касаят топлоснабден имот - апартамент № .., находящ се в гр. С., аб. № ., и за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. №. 11522/2023 г. на СРС, 153 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като купувачите не са престирали насрещно – не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение, като при условията на евентуалност, в случай, че на ответниците бъдат присъдени разноски, прави искане за

компенсирането им до размера на по-малкото. Навежда възражение за прекомерност на претендираното от ответниците адвокатско възнаграждение.

Ответниците Г. Т. Т. и С. Н. Т. са депозирали в срок отговори на исковата молба, с които оспорват да са потребители на топлинна енергия в имота през процесния период. Правят възражения за изтекла погасителна давност. Претендират разноски.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Т.“ ЕООД излага съображения за основателност на исковете.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на доказателствата по делото, намира следното:

По иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ.

Предявеният иск е за задължение за заплащане на дължимата цена по договор за продажба на топлинна енергия и такси дялово разпределение. Следва да се установи възникването на облигационно отношение между страните по договор за продажба и доставка на топлинна енергия в твърдените количества и задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер.

От съвкупна преценка на представените писмени доказателства се установява за нуждите на настоящото производство наличието на облигационната връзка между страните по делото. Видно от договор за продажба на жилище № .., сключен по реда на чл. 117 от ЗТСУ от ... Т.С.Т. и С. Н. Т. придобили собствеността върху процесния недвижим имот – апартамент .., находящ се в гр. С.. От представеното удостоверение за наследници № ... издадено от С.О. район „О.“ се установява, че Т.С.Т. е починал на 24.02.2008 г. и като законни наследници е оставил съпругата си С. Н. Т. и две деца – Г. Т. Т. и Н.Т.Т.. След неговата смърт С. Н. Т. е придобила 4/6 ид. части от процесния апартамент /1/2 лична собственост + 1/6 по наследство/, а Г. Т. Т. и Н.Т.Т. са придобили по наследство по 1/6 ид. части. Видно от удостоверение за наследници изх. № .. от 31.01.2024 г., издадено от С.О. район „О.“, Н.Т.Т. е починал на 10.09.2011 г., като него единствен законен наследник е майка му - С. Н. Т. и като такъв е наследила неговите 1/6 ид. части от процесния недвижим имот. Следователно, доколкото по делото няма твърдения, нито данни последните да са се отказали от наследството на своя наследодател, ответниците по делото са собственици на процесния недвижим имот по наследство при квоти както следва – 5/6 ид. части за С. Н. Т. и 1/6 ид. части Г. Т. Т..

По делото е представен и Нотариален акт за продажба на недвижим имот № ... на нотариус М.К., вписана под № .. на Нотариалната камара, видно от който на 22.08.2019 г. С. Н. Т., действаща лично и в качеството си на пълномощник на Г. Т. Т. са продали процесния недвижим имот на трето лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г./ потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или

собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона).

В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни, ответниците да са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия. В този смисъл те са потребители, респ. клиенти на топлинна енергия за битови нужди в имота през процесния исков период. Между страните е възникнало и съществувало облигационно отношение по договор за продажба на топлинна енергия, който съобразно разпоредбите на чл. 150 ЗЕ се регулира от Общи условия. Договорът касае доставка на топлинна енергия до обект с абонатен № ..

По делото е обявено за безспорно на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата – етажна собственост, в която се намира същият, е била присъединена към топлопреносната мрежа, което се установява и от представените от третото лице помагач изравнителни сметки. Ответниците не оспорват, поради което е обявено за безспорно количеството и размера на претендираната за процесния период топлинна енергия, което се потвърждава и от приетите по делото фактури и изравнителни сметки.

Основателно е обаче направеното в срок правопогасяващо възражение за погасяване на претенциите по давност.

Съгласно Тълкувателно решение от 12.04.2012г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело №3/2011г. задълженията на потребителите на топлинна енергия, представляват задължения за периодично плащане, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения с посочен в Общите условия падеж, поради което и по отношение на тях е приложима давността по чл. 111, б. “в” ЗЗД. В Общите условия, действащи през исковия период, е предвидено, че купувачите са длъжни да заплащат месечните си задължения за доставена топлинна енергия в 45 –дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно разпоредбата на чл.

114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения /каквито са процесните за главница/, давността тече от деня на падежа /тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение/. Следователно задълженията на ответниците за заплащане на стойността на доставената енергия са възникнали като срочни – както вече бе отбелязано според общите условия месечните суми за топлинна енергия са били дължими в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Т.е. за погасени по давност следва да се считат всички месечни вземания, чиято изискуемост е настъпила преди повече от три години назад, считано от датата подаване на исковата молба/заявлението – 02.03.2020 г., като се отчете обаче, че в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. давностният срок е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г. /, или преди 26.12.2019 г., каквито в случая не се претендират – изискуемостта на вземането за м.08.2019 г. е настъпила на 16.10.2019 г.

Ето защо искът за главница следва да се отхвърли изцяло.

По иска по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

С оглед неоснователността на главния иск и предвид разпоредбата на чл. 119 ЗЗД, неоснователна се явява и акцесорната претенция за сумата в размер на 14,03 лв. – лихва за забава за периода от 15.09.2020 г. до 17.02.2023 г., поради което същата следва да се отхвърли изцяло.

По разноските.

При този изход на спора право на разноси имат ответниците. Ответниците са сторили разноси за адвокатско възнаграждение в исковото производство - всеки в размер на 400 лв. и в заповедното производство - всеки в размер на 400 лв. Ищецът своевременно е релевирал възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно по отношение на претендираното адвокатско възнаграждение в заповедното производство. При определяне на минималния размер на адвокатското възнаграждение по отношение на подаването на възражения от длъжниците в заповедното производство, най – близко приложение намира разпоредбата на чл. 6, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. Съгласно относимата към момента на подаването на процесните възражения редакция на тази разпоредба, минималният размер на възнаграждението е 200 лв., което следва да се приеме за адекватния за конкретния случай размер. Предвид това, на основание чл. ..., ал. 3 ГПК на ответниците С. Н. Т. и Г. Т. Т. следва да бъдат присъдени в цялост заплатените адвокатски възнаграждения в исковото производство размер на 400 лв. за всяка от тях и по 200 лв. адвокатски възнаграждения в заповедното производство за всяка от тях.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.“ ЕАД, ЕИК .. срещу Г. Т. Т., ЕГН ***** и С. Н. Т., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Г. Т. Т. и С. Н. Т. дължат на ищеца разделно при квоти 1/6 за Г. Т. Т. и 5/6 за С. Н. Т. следните суми: 56,10 лв., представляваща дължима главница за доставена от дружеството топлинна енергия до топлоснабден имот - апартамент № .., находящ се в гр. С., аб. № .., през периода 01.05.2019 г. - 30.08.2019 г., ведно със законна лихва от 02.03.2023 г. до изплащане на вземането и сумата 14,03 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 15.09.2020 г. - 17.02.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. №. 11 522/2023 г. на СРС, 153 състав.

ОСЪЖДА „Т.“ ЕАД, ЕИК .. да заплати на основание чл. ..., ал. 3 ГПК разноси на Г. Т. Т., ЕГН ***** в размер на 400 лв. за адвокатско възнаграждение в исковото производство и 200 лв. за адвокатско възнаграждение в заповедното производство, както и на С. Н. Т., ЕГН ***** в размер на 400 лв. за адвокатско възнаграждение в исковото производство и 200 лв. за адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „Т.“ ЕАД – „Т.“ ЕООД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____